

Z tmy do svetla

ŽIVOT ÚSPECHU A HRIECHU * ÚNOS DO DŽUNGLE * BOŽIA NÁVŠTEVA VÁŽŇA
* V PEKLE A OČISTCI * JEŽIŠOVA KATECHÉZA * OSLOBODENÝ PRE APOŠTOLÁT

Kolumbijčan Marino RESTREPO, ktorý prežil nevšedné obrátenie sa k Bohu, navštívil Slovensko a svoj príbeh rozprával aj 30. septembra

2011 v Bratislave v kostole U kapucínov. Tu je jeho svedectvo:

Narodil som sa v malom mestečku v Kolumbii, ako šieste z 10 detí. Bol som vychovaný kresťanský. Keď som mal štrnásť rokov, rozmáhal sa buddhizmus, okultizmus, hippies, drogy a ja som sa nechal strhnúť týmito prúdmi.

Neskôr som odišiel do Nemecka študovať herectvo a filmovú hudbu. Oženil som sa, narodili sa nám dvaja synovia. Potom sme sa presťahovali do Hollywoodu. Pracoval som ako herec, vystupoval v talk shows. Stal som sa úspešným a bohatým. Myslel som si, že to je najlepšie obdobie môjho života. Len moja mama si to nemyslela. Hovorila mi, že som na zlej ceste a mal by som sa vrátiť k Bohu. Vždy som sa jej vysmial. Boh? Pre mňa bol „boh“ niečo úplne iné. Niečo ako vesmírna energia. A pojmy hriech, nebo či peklo pre mňa jednoducho neexistovali.

Mal som 47 rokov,

boli Vianoce. Smutné Vianoce, pretože počas štyroch rokov mi zomrelo päť blízkych ľudí. Najskôr moja žena. Potom mama. Brat spáchal samovraždu. Potom zomrel môj otec a druhý brat sa zabil na motorke. Vianoce som prišiel z Los Angeles do Kolumbie osláviť s mojimi sestrami. Netušili, ako ďaleko som bol od Boha. Pozvali ma do kostola, tak som šiel, aby som im spravil radosť.

Práve sa začínala novena k Pražskému Jezuliatku. Nevnímal som ho ako Boha, skôr ako zázračnú bytosť, ktorá mi môže splniť želanie. Tak som ho začal prosiť. Nebola to modlitba, prosil som o hmotné veci a profit. Ale Boh využije každú príležitosť na to, aby sa priblížil k človeku. Deväť dní prešlo a nadišiel 25. december. Vianoce. Strávil som celý deň zábavou, pitím s priateľmi. Deň sa chýlil ku koncu.

Rozhodol som sa,

že navštívim svojho strýka. Vystúpil som z auta a ako náhle som prešiel bránou farmy, vyskočilo z tmy šesť chlapov a uniesli ma. Ruky mi spúťali za chrbtom a na hlavu mi dali kuklu. Boli to kolumbijskí partizáni, ktorí chceli výkupné. Hodili ma do auta a odviezli veľmi hlboko do džungle. Vrhli ma do jednej jaskyne, kde som strávil 15 dní. Bola plná netopierov a chrobákov. Stále som bol spútaný a s kuklou na hlave. Všetko, čo som cítil, bola nenávisť k únoscom a želal som si jedine zomrieť. Nemali žiadne zásoby, krmili ma len tým, čo v džungli našli.

Po 15 dňoch polícia ukončila hľadanie. Partizáni mi vtedy povedali, že ak sa im pokúsím ujsť, zabijú všetky moje sestry. Vedel som, že ma nepustia, pretože som videl ich tváre, a že neprežijem.

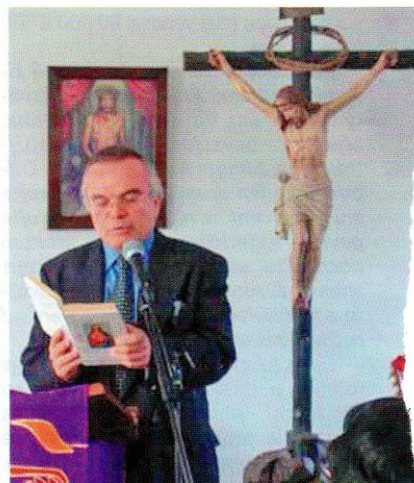
„Keby ste tušili,
aká zbraň je ruženec,
modlili by ste sa ho denne!
Má obrovskú moc...“

MARINO RESTREPO

Moja posledná noc

v jaskyni však bola poznačená dvomi mystickými zážitkami. Sedel som stále spútaný, s kuklou na hlave. Zrazu som zbadal seba ako 3-ročného chlapčeka v záhrade. Jazdil som na trojkolke a palicou mlátil kvety. Vzápätí som počul hlas našej slúžky, ktorý ma napomínal. Bol som pri plnom vedomí a napriek tomu som súčasne prežíval každý okamih svojho doterajšieho života. Videl som všetky svoje chyby a hriechy. Mal som chuť vybehnúť z jaskyne a ujsť pred týmto výjavom. Videl som aj to dobré, čo som v živote urobil, videl som udalosti až do dnešného dňa. A vtedy sa všetko zmenilo.

Nasledoval zážitok ešte mystickejší. A trval takmer celú noc. Jaskyňa zmizla a všetko s ňou. Zistil som, že ležím na vysokej hore. Vnímal som okolo seba úžasný pokoj a harmóniu. Poobzeral som sa a videl som, že oproti hore stojí iná hora a na nej úžasně svetelné mesto. Videl som

Marino Restrepo.

to mesto aj zvonku, aj zvnútra. Vtom som pri sebe počul hlas. A bol to hlas neskuťočne láskavý, milujúci, odpúšťajúci a milosrdný. Začal sa mi prihovárať. No ja som ho odmietol. Nechcel som ho počúvať.

Hlas stíchol

A ja som zrazu pocítil strašnú osamelosť. Zmizlo svetelné mesto i hora. V tejto hroznej chvíli osamelosti, keď som odmietol Boží hlas, som si uvedomil jednu vec, že ja som nikdy nikoho skutočne nemal naozaj rád. To bolo hrozné zistenie. Ja som bol so sebou vždy spokojný, pretože som bol zapojený do každej charitatívnej akcie!

Ocitol som sa nad hlbokou priepasťou. Tú priepasť vyplňala hustá hmľa. Cítil som, ako pomaly klesám do tej hmly. S hrôzou som zisťoval, že to nie je hmľa, ale každá čiastočka tej hmly je jedna duša. Videl som tie trpiace duše, mali ešte ľudskú podobu, ale neskutočne zdeformovanú hriechom. Táto priepasť mala viacero úrovní zatratenia a na dne som videl zlých duchov, démonov. Ja, ktorý som v peklo nikdy neveril, som teraz svedkom, že peklo naozaj existuje. Sám som ho videl.

Potom som sa našiel opäť na trávinatej hore. Boh sa mi opäť prihovoril. A rozprával mi celú noc. Rozprával mi, že až raz zomrieme, nebudeme súdení podľa činov, alebo podľa vierovyznania. Ale každý bude súdený z lásky. Koľko v živote miloval. Hovoril mi o tom, že ak taký domorodec, ktorý nikdy nemal šancu poznať Krista alebo o ňom počuť, sa v živote riadi rozlišovaním medzi dobrom a zlom a žitím podľa tohto zákona, keď taký človek zomrie a príde k Nemu, okamžite ho spozná ako svojho Pána.

